

LBRIS

We know
books

Jan Wolkers
**UNORA LE PLAC
ROȘCATELE**

roman

Traducere din limba neerlandeză de Oana Marin

Casa Cărții de Știință
Cluj-Napoca, 2023

Cuprins:

Un vas de bărbierit plin cu andive	13
Aripile lui Hermes	20
O haină de blană albăstruie.....	27
Someday Sweetheart.....	38
Mărul otrăvit	46
Recviem pentru o vrabie moartă	53
Automatul cu surprize	58
Pitici de grădină marxiști.....	68
Peel me a grape	77
Un șoarece traumatizat.....	85
Miss Talie-de-viespe.....	96
Poziția anatomică	102
Sediul central al vrăjitoarelor	110
Cezar și Brigitte Bardot.....	120
Chibrituri de siguranță	125
Cuietele voodoo	132
Nice dolls & paiate cu chip de Iuda.....	141
Fuck me I'm desperate.....	152
Rosa Turbinata.....	158

Un vas de bărbierit plin cu andive

Am intrat în rahat până-n gât după ce m-a părăsit. Nu mai munceam, nu mai mâncam. Zăceam toată ziua în cearșafurile murdare și-mi lipeam aproape de față poze și nuduri de-ale ei, de credeam c-o văd după un timp cum dă din genele alea rimelate la greu când îmi făceam laba. Și că-i văd buzele cum i se fac mai pline și i se răsfrâng umede în afară și că aud ce zgomote scoate când juisează, cu putere, ca la început, când încă nu se învățase să țină plăcerea doar pentru ea și pentru mine, ci o striga în gura mare, să audă toată lumea, de o întrebuse o vecină: „Da’ ce-ți face, dragă?” Și un vecin mi-a zis: „Parcă ați avea o droaie de cățelandri în casă.” Îi reciteam scrisorile și mâzgăleam pe pereți fraze din ele: *După ce te-am lăsat, a trebuit să alerg la farmacie să iau vată pentru a opri scurgerea de sânge, altfel mi-ar fi stat inima în loc. Și: Aseară mirosea a fân și aici, în oraș. Cât te doresc! În timp ce scriu mi se contractă pizda de parcă ar suge, ca gurița unui bebe. Îmi tot storceam creierii gândindu-mă unde au luat-o lucrurile razna, de ce m-a părăsit pentru un căcănar de teapa ăștuia, un comis-voiajor, un puțoi deșirat, cu spatele cocoșat. Începea să mă doară pielea capului de cât mă gândeam și mă perpeleam. N-ajungeam nicăieri, mi-era imposibil să mă dumiresc. Cum de s-a lăsat intoxicată în halul ăsta. De scârba aia împuțită de mă-sa. Și apoi iar îmi făceam laba cu privirea la fotografia aia a ei, un nud văzut din spate. Tocmai ce se ridică, așa că fesele îi atârnă grele în jos. Și strig,*

cacă-te, în mama mă-sii, cacă-te pentru mine, că-ți ling eu rahatul de la cur. Dar după paisprezece zile mi-a fost de-ajuns, m-am dat jos din pat. Slab și împutit. În bucătărie, pe aragaz, am găsit într-o tigaie ce-a pregătit ea ultima oară în casă. Două chiftele. Zăceau într-un pat de puf de mucegai și, când le-am aruncat la WC și am tras apa după ele, m-au apucat râsul și plânsul în același timp, m-am gândit la chifteaua trimisă de Olga la Protecția Consumatorului când era fetiță dată la pension. Am făcut un duș și mi-am frecat pielea de să se ia, cu scheletul unui castravete-de-mare în care părul ei roșcat era înfășurat ca niște fire de nailon. Și mi-am tras cele mai frumoase haine și m-am uitat atent la mine în oglindă. Cu fața slabă și cârlionții sălbatici, cu pantalonii strâmți, negri, și geaca de piele neagră, mi se părea că sunt de o frumusețe fără de moarte. Și mi-am șoptit cu toată sinceritatea, căci de răs nu eram în stare: „Ai un dram de noroc și în ghinion.” Am făcut și eu ca în bancul ăla cu evreul, care, fiind prins că iese dintr-un bordel în ziua în care și-a înmormântat nevasta, zice: „Da’ știu eu ce fac în durerea mea?” Futeam la tipe una după alta. Le târam la mine în vizuină, le smulgeam hainele de pe ele și le-o trăgeam ca un smintit. Apoi le dădeam pe ușă afară, după un păhărel băut pe fugă. Câteodată și trei pe zi. Cu țâțe mari, care atârnav ca niște punji de terci, cu sfârcuri bune de supt. Țâțe mici, scofâlcite, prea jalnice să le mai mângâi. Mai bine să nici nu-și mai dea puloverul jos. Tufe de floci, aspre ca algele, moi ca blana. Pizde uscate, cu negi pe dinăuntru. Nașpa la degete, dar minunat pentru pulă. Pizde pe care nici n-apucaii să le vezi pentru că era ținută o mână în fața lor. Pizde moi și umede ca o tartă cu pudding. Tipe vânjoase cu niște șolduri ca roțile de brânză și cu accent de Rotterdam, pline de agresivitate, care te apucau de membru de parcă era mânerul de la bormașină. Care imediat după ce ne-am tras-o

voiau să se apuce de spălat vase, șters podeaua și frecat toaleta. Fete care, cu năsucul umed vârât în părul tău de pe piept, mărturiseau plângând că fuseseră violate de taticu’ când aveau cincisprezece ani. Indoneziana care voia să facă pe virgina cu tine și, pe jumătate zăludă, a strigat cu intonația aia rotunjită: „Da’ ce faci cu mine?” „Îți desfac pulpele și-mi vâr membru-n tine și o să ți-o trag până nu-ți mai simt răsufarea aia a ta dulce. Hai, vine încoace cu buzele tale lipicioase. Scoate-ți limba afară că ți-o mănânc cu totul.” Durerea mizerabilă de cap cu care mă trezeam când iar băgase careva un tampon la capătul saltelei, dedesubt. Cu sângele negru-marونیu ca siropul de mere. Păduchii pubieni ca o mătreață cenușie pe care ți-i dădeau, cu salutări de la numeroși prieteni din ținuturi îndepărtate. Și-mi notam în jurnal toate întâlnirile alea de scurtă durată. Adesea cu o șuviță de păr lipită alături și, câteodată, cu niște floci, dacă le vrăjeam să accepte. Și cum le-am agățat, iar, câteodată, ele pe mine. Și ce-au zis ele, și ce-am zis eu. Că nimic nu-i mai atrăgător pentru o femeie ca un bărbat care suferă după o dragoste pierdută. Dar după câteva luni mă lua cu vomă de la treaba asta. M-am mai liniștit oarecum și mi-am închiriat camera din față la două americance, studente, pe care nu le-am atins nici măcar c-un deget. Studiau istoria artei și, printre o reproducere a Mielului lui Dumnezeu, de Memling, și inevitabilul autoportret al țăcănitului ăluia din Arles cu capul bandajat, au pus aforisme pe pereți. THERE’S NOTHING SADDER THAN ASSOCIATIONS HELD TOGETHER BY NOTHING BUT THE GLUE OF POSTAGE STAMPS. Și: ONE WHO PUTS SALT IN THE SUGAR BOWL IS A MISANTHROPE. În fiecare vineri veneau acasă de la piață cu un ziar năclăit plin de niște plătimi amărâte, deși nu erau catolice. Ca să le dea sare, le puneau direct în chiuveta care era alunecoasă de la cât scuipam și mă

pișam în ea și putea a salată putredă. Erau prea bătute în cap ca să priceapă că ar trebui să pună peștele pe o farfurie. De-asta n-am zis nici păs când odată au pus pe foc vasul meu de bărbierit, plin cu andive, și-am văzut cum săpunul prins pe margini, cu peri negri cu tot, se topea încetișor și se scurgea în legumele care fierbeau. N-avea rost. În America oricum totul are gust de săpun, așa se spune. De aceea se și duceau cel puțin de patru ori pe zi să facă duș, care era deasupra WC-ului, de le auzeam cum făceau pipi și chicoteau în timp ce stăteau în tihnă la toaletă să citească ziarul. Și de la atâta bălăceală pe sita de scurgere s-a infiltrat apa prin crăpături în jos. Mai întâi, pereții s-au făcut doar jilavi, dar, după câteva luni, am numărat șapte feluri diferite de mucegai. Și apoi au ieșit niște excrescențe ca de calcar din perete și pe tavan, de parcă flora lor vaginală se răspândea prin podea ca un coral hidros. Nici atunci n-am zis nimic, la urma urmei și eu foloseam dușul. La două zile, după cum m-am înțeles cu ele. Când îmi făceam apariția în lenjerie de corp în camera lor. Stăteau pe divan, cu nasul lor cărn de americance vârat conștiincios în cărți. Pronunțând cu voce tare cuvintele în neerlandeză. De la Catacombe la El Greco sau ceva de genul ăsta. Apoi îmi scoteam chiloții și maioul și le lăsam grămadă pe jos. Bănuiam că, înainte să dispar la duș cu trupul meu păros, fetele încercau să-mi arunce iute o privire direct în fund. Și imediat după aceea se puneau din nou să citească, fiecare pentru cealaltă, despre Giotto sau Cimabue sau alții învechiți din ăștia. Dacă eram în toane bune mai scoteam nițel capul pe ușa băii și strigam: „Rembrandt e cel mai mare diletant din secolul al șaptesprezecelea.” Atunci se crispau și nu îndrăzneau să se uite înspre mine, pentru că nu știau ce mai ieșea pe ușă. Și deschideam robinetul, cântând din toți rărunchii The Stars And Stripes Forever. Sub apa călăie îmi țineam în mână scula în

erecție și îmi închipuiam că m-aș duce așa în camera lor, m-aș așeza între ele și, cu mânuțele lor degrabă apucătoare de dolari, mi-ar lua-o la frecat, cu răceală și în forță. Că mi-ar unge sperma pe burtă și ar lipi de ea timbre scoase la abur de pe scrisorile lor din America (cu Grace Anderson, alias Miss Lonely Hearts, sau Babe Sherman), cu imagini ale Statuiei Libertății, deasupra având scris arcuit IN GOD WE TRUST și dedesubt LIBERTY. Sau cu imagini ale vreunui boșorog de-al lor, o figură istorică, vreo cotoroanță fără dinți imprimată în verde-deschis sau violet-deschis, din trecutul lor glorios de ucigași de indieni, de bizoni, de negri și de frați. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Deși la început au comentat că intram și ieșeam gol de la duș. Nu m-am învrednicit să le răspund. M-am dus jos, mi-am pus scula pe marginea mesei, pe o bucată de hârtie, i-am trasat conturul, am scris deasupra MY PENIS și am strecurat foaia la ele pe sub ușă. N-am găsit-o printre reproducerea și aforismele de pe perete, și nici la gunoi. Așadar, am o bănuială că una dintre ele și în ziua de azi umblă cu ea lipită de piele, ca pe un odor, vârată în chilotul ei jegos. Oricum, mi-au trimis pe cap un american tinerel pe care-l cunoscuseră prin oraș. Un grăsun tuns periuță și care arăta ca un ursuleț de pluș, dar cu niște ochi deschiși la culoare, răutăcioși. Venea în calitate de membru de consiliu în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților Zilelor de Apoi. Probabil că-i arătaseră ce desenasem și voia să demareze convertirea mea, aducându-mi erecția la starea obișnuită, sub lozinca: Mântuitorul Meu stă atârnat de Cruce. Cel puțin, a început prin a-mi înmâna o carte de vizită cu o fotografie în culori a unei clădiri oribile, care adăpostea cupola unui templu ca un ou nereușit. Templul Sfinților Zilelor de Apoi din Salt Lake City, Utah. Când a vrut să-mi țină o predică despre Cartea lui Mormon, i-am zis că americanii nu-s deloc credincioși. Că numai la dolari

foșnitori le e gândul. Că doar știa și el că Mormon e abrevierea de la More Money. A clătinat din cap și și-a păstrat cumpătul. Că doar nu poți să dai imediat cū napalm. Dar când a scos trei figurine micuțe din buzunar și le-a pus pe masă ca pe niște pionii dintr-un joc de Pachisi, în timp ce-mi povestea că erau sfinții apostoli Petru, Ioan și Iacob, n-am mai rezistat și m-am deschis la șliț, mi-am scos pula și i-am zis: „And this is the holy Habakkuk”. A plecat clătinând din cap, cu o ușoară tristețe de la pierderea unei așa piețe de desfacere. Nu fără a-i înhăța dintr-o mișcare pe cei trei sfinți apostoli de pe masă, ca pe mărunțiș. Și nici că l-am mai văzut. Dar pe ceilalți prieteni de-ai lor, din ce în ce mai des. Niște studenți americani palizi, vagabonzi, cu o bursă prea mică să-și ducă traiul din ea și prea mare ca să crape de foame. Așa că vagabondau fără tihnă printr-un no man's land din tot felul de cămăruțe de fete, cu buzunarele adânci de la jachetele lor militare zdrențăroase pline de floricele de porumb, gumă de mestecat și pâine de secară. De la Stavanger la Napoli. Când m-am dus într-o dimineață la duș am numărat cincisprezece inși. Zăceau înșirați pe jos, înfășurați în pleduri cenușii pentru cai sau cuverturi indiene, dormind sau molfăind buimaci o tartină cu dulceață de căpșuni. Mi-am croit drum printre ei ca printr-o colonie de foci. Atent să nu calc pe cozi sau pe înotătoare. Dacă se nimerea vreunul cu o chitară printre ei, cântau toată după-amiaza cântece populare. Echivalentul american pentru *Țăranul e pe câmp* sau *Roata morii se învârtește*. Câteodată atât de tare, de sunau vecinii să dau mai încet radioul, dacă se poate. Când le întrebam pe fete dacă nu e vreun băiat cu care ar vrea să înceapă o relație, trăgând speranță că restul tinerilor și-ar lua atunci tălpășița, aruncau o privire pretențioasă. Și reieșea că unul era „too hot to handle”, iar altul „was chewing his gum too loudly.” Așa că băieții rămâneau doar

să doarmă, să mănânce și să facă duș. Dar stalactitele de pe tavanul WC-ului s-au dezvoltat îngrijorător, hrănite cum erau de bacterii, mătreață și cojițe din toate cele cincizeci de state americane. Când au mai adus și vreo duzină de peruși, pe care îi lăsau să zboare liberi prin cameră, de mi se lipea printre degetele de la picioare găinațul ornat cu pene când ieșeam de la duș și mă cocoșam de durere de la semințele ascuțite pentru păsări care-mi intrau în tălpi, atunci s-a umplut paharul. I-am dat afară pe cerșetorii Unchiului Sam, am deschis larg geamurile și cu băătorul de covoare am alungat perușii în stradă, de parcă jucam badminton. Fetelor (care, palide și plângând, încercau să prindă perușii ajunși în tufișurile din fața casei, cu baticurile lor de tul) le-am strigat că pot să se ducă învârtindu-se de aici, cu tot cu floricelele lor de porumb și cu cartofii lor dulci. Că le anulam pe loc contractul de închiriere, înainte ca blestematele alea de păsări cu ciocurile lor încovoiate să pigulească de tot cei patru pereți ai camerei până la zidul despărțitor. În aceeași după-amiază au mai stârnit rumoare pe stradă când au plecat cu lucrurile puse într-o bicicletă cu ataș, înconjurate de vreo zece dintre prietenii lor, toți cărând câțiva peruși într-o plasă de pescuit cumpărată în grabă de la un magazin cu articole de pescuit din apropiere. Unde mai pui că au venit să dea și mâna cu mine. Să ți se facă rău și alta nu, mi s-ar fi părut mai de înțeles să mă fi întrebat cu reproș în glas dacă asta le era mulțumirea pentru planul Marshall. Sau dacă mi-ar fi azvârlit în cap aforismul lăsat pe perete printre celelalte vechituri obosite: ONE WHO PUTS SALT IN THE SUGAR BOWL IS A MISANTHROPE.

Aripile lui Hermes

Știam că dedesubtul fotoliului în care stătea el, mereu dădeai peste un relief montan în miniatură, din mucii uscați. Îi scormonea din nas cu degetul mic, făcea cocoloașe cărora le zicea biluțe și le lipea cu grijă dedesubtul jilțului. A fost unul dintre primele lucruri pe care mi le-a povestit ea despre tatăl ei, pentru că ținea foarte mult la el. Maică-sa intrase în pământ de rușine. Că menajera descoperise tărășenia când făcea curat. Prima oară a crezut că e lipici industrial sau rășină și a încercat să-l râcăie cu unghiile. Dar nici cu cuțitul de pâine n-au sărit decât câteva fărâmițe. Atunci au lăsat relieful galben-verzui la locul lor, oricum o să mai producă el niște munți. Nu puteai să-l dezveți. Pe cât de bun la suflet era, când venea vorba de mucii lui se purta ca un copilandru încăpățânat. Când mânca, își împătorea întotdeauna foile de salată înainte să le bage în gură, ca să nu scape păduchii. Și când se dădea Marșul lui Radetzky la radio, cânta și el, în varianta: Țățe puțe, țățe puțe, țățe puțe puțe puțe, Țățe puțe, țățe puțe, țățe puțe puțe puțe. Încadrându-se perfect în măsură. Bineînțeles, doar când nu era nevastă-sa de față. Dar cel mai mult îi plăceau Tinerii Pierde-Vară, în interpretarea lui Peter de Boorder. Pe când Olga era încă micuță, odată a vomitat pe masă și a izbucnit în plâns. Maică-sa s-a ridicat furioasă și a plecat, dar taică-său a luat un ursuleț de pluș de-al fetei și-l tot apleca peste vărsătură, zicând: „Ursuleț face bleaah. Ursuleț face bleaah.” Și

tot așa până când fetița a început să râdă. Țineam la omul ăsta, așa cum stătea înghesuit în fotoliul său când veneam în vizită, cu fața lui roșie, pătată, și trupul puhav. Cu răsuflarea tăiată și cu brațele corpolente pe cotiere, cel puțin când nu făcea biluțe. Țineam la el, deși de fiecare dată zicea că americanii sunt un popor lipsit de civilizație și mă tot întreba: „Știi bancul cu flăcăii ăia doi care mergeau la Paris? Ei bine, n-au mai mers.” Și de fiecare dată se zdruncina de răs în fotoliul prea îngust pentru el. Sau „Cine îi dă limbi reginei pe la spate?” Și dacă te uitai la el cvasi-întrebător de parcă auzai pentru prima oară chestia asta: „Cine lipește un timbru pe scrisoare.” Și după aceea iar se cutremura de răs, ca un pudding în timpul unui bombardament. Era mult prea gras. De ani întregi era la dietă, despre care zicea: „Di-etete ce mai mănânc eu bun.” Când stăteam la părinții Olgăi, soția lui era toată numai drăgălășenie și grijă cu el. Doar un singur cartof cu un pic de tot de sos, de la fundul cratiței. Că e bolnav de ficat. Că se făcea din ce în ce mai galben cu fiecare săptămână ce trecea, fir-ar să fie. Dar când Olga și cu mine ne-am ridicat odată ceva mai devreme de la masă pentru că ne duceam la cinema, iar eu am mai intrat un moment înapoi să-mi iau țigările, ea îi umpluse farfuria de cartofi, cu vârf, și tocmai ce-i turna câteva porții zdravene de sos. Mi-a aruncat o privire dușmănoasă și vinovată. Am surprins o crimă premeditată cu răbdare. Dar nu i-am zis nimic Olgăi. S-ar fi îngrijorat și oricum n-avea ce să facă. Nimeni n-ar fi putut s-o împiedice pe maică-sa să-l îndoape cu grăsime. O uram pe femeia aia. Nu doar pentru asta, ci și pentru că tot voia să mă îmbrățișeze ca o mamă, deoarece eram prietenul fiică-sii, de simțeam de fiecare dată că îi fusese tăiat un sân, din cauză că avusese cancer. Țesătura țeapănă a unui sutien gol. Pentru că voia să ne dea de înțeles că era încă în joc, găseai în baie netam-nesam

un fel de șoarece însângerat înfășurat în hârtie de ziar, pe un pachet de tampoane. Mereu intra la noi în dormitor. Să ne aducă micul-dejun. O bășină mocirloasă de ou fiert moale și pâine crocantă. Și apoi mai rămânea destul prin peisaj cam cu subînțeles și deșănțat, de mă apucau nălucirile când stăteam întins din nou singur cu Olga, în duhoarea ca de sulf a oului decapitat cu mână de expert. Se făcea că maică-sa dădea cuvertura la o parte, îmi înfugea pula în fiică-sa și-mi zicea, în timp ce mă apuca de coaie: „De astea te țin eu.” Și apoi își scotea din capot singura ei țâță cu sfârcul mare cât o ghindă și-l înfugea Olgăi în gură. Și, din răzbunare, pentru că matracuca deja îi împuia capul Olgăi împotriva mea, i-aș fi luat dantura falsă lăsată la baie, mi-aș fi băgat pula în ea și așa mi-aș fi făcut laba în chiuvetă. Îl cunoscuse pe bărbat-său în spital. El pacient, ea soră medicală. Îl tot spăla, îl freca la cur și îi lua temperatura. Îi văzuse deja puța înainte ca el să apuce să-i dea vreun sărut. El, diform, bun la suflet și înstărit. Ea, arătoasă, săracă, dornică și, pe atunci, cu doi sâni la purtător. O femeie calculată care lua pe ascuns placente din spital ca să le dea de mâncare cățelului ei, un whippet, pe care, atunci când îl scotea să-și facă nevoile, îl ștergea la fund cu hârtie igienică. Glumea pe seama pacientului ei gras când era cu colegele, care îi spuneau: „Râzi tu de el, dar să vezi că-l iei de bărbat.” Dar în privința asta se hotărâse singură de multișor. Îl îmbrățișa și îl răsfața în așa fel, de l-a manevrat din patul de suferință direct la starea civilă. În scurt timp, l-a îndopat cu atâta grăsime că nu mai trebuia să-și bată capul că-i mai face vreun copil, iar el de-abia mai putea să se miște, era în stare doar să se prăvălească în mașina lui mare, americană, ca să conducă de-acasă până la firmă, o afacere angro cu articole menajere, pe care a botezat-o „Hermes” după moartea lui taică-său. Pentru că nevasta respectivului avusese

în timpul războiului o relație departe de ochii lumii cu un ofițer german, pusese mâna la un preț foarte avantajos pe un stoc enorm de cuțite și bineînțeles că a rămas cu ele pe cap, pentru că era limpede de unde proveneau, datorită modelului greoi și mărcii imprimată pe mâner. Și la zece ani după război încă le ofereau ca bonus clienților. Când se întorcea acasă după o zi în care stătuse de-abia răsufând la birou, de multe ori ea nu era. Atunci el umbla fără rost prin casă și o striga, ca un copil gras și bolnav. Olga venea și ea de la școală în atmosfera asta de tristețe, disperare și suspiciune. Doar el știa de ceva vreme că soția lui, când se ducea la prietene, pasămite ca să bea ceai, de cele mai multe ori nu rămânea cu hainele pe ea. Și așa s-a întâmplat că un prieten de familie, căruia Olga trebuia să-i zică unchi la dorința maică-sii, i-a zis la plajă, când fata avea treisprezece ani: „Avem la fel degetele de la picioare, ia uită-te. Ești copilul meu.” Șocată și tulburată, ei i-a rămas gândul la treaba asta. Mulți ani după aceea. Când taică-său s-a obișnuit de tot cu aventurile soției și a acceptat inevitabilul, i-a fost mai ușor. „E o femeie frumoasă”, zicea el. „Iar eu sunt doar un albinos, nici nu văd bine. Dar când cade un cui, îmi dau seama după auz unde e.” Câteodată se mai și răzbuna, în felul lui, nevinovat. Dacă răspundea la telefon și iar era un cântăreț sau un actor care o căuta pe ea. Când venea cucoana repejor, pe papucii ei roz, pufoși, cu capul plin de bigudiuri, el zicea iute în receptor, înainte să i-l dea ei: „Here is cauliflower speaking.” Și o dată a lovit-o peste fese pe Olga ușurel, în joacă, și a spus: „Fii atentă, am citit în ziar că blonda cu forme pline e pe cale de dispariție.” Atunci maică-sa s-a uitat la ea cu gelozie, de parcă ar fi vrut să-i fure tinerețea. Și pe mine m-a excitat la maximum. Blonda cu forme pline. Am luat-o pe sus până pe culoar, am băgat-o la toaletă și am futut-o din picioare. Când a avut orgasm